

LIBRIS

MARELE
Secret

Åsa Hellberg

Åsa Hellberg

MARELE Secret

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

1

Poate că alți oameni nu dansează samba în timp ce împachetează obiecte de porțelan, dar Julie nu se putea abține.

Având în vedere că se pregătea să plece la Paris, ar fi putut să aleagă o muzică mai potrivită, dar ritmul de samba era în deplină armonie cu ce simțea în clipa aceea.

Nu aveau să-i lipsească nici apartamentul, nici slujba. Nici chiar Londra, se gândi ea în timp ce, fredonând și unduindu-și posteriorul plinuț, ieși din camera de zi și intră în bucătăria minusculă. În Franța exista, probabil, tot strictul necesar ca să fie fericită: mâncare, bărbați și cultură.

Sigur, avea să-i fie dor de părinți, dar nu mai era mult până să împlinească patruzeci de ani și s-ar fi convenit să se separe de ei, indiferent dacă mama ei considera că asta era o idee bună sau nu. Lucrurile pe care mama le vedea ca pe niște idei bune nu erau prea numeroase și Julie încetase de mult să o mai asculte.

„Nu mai am nicio grijă”, spuse ea pentru sine, fericită și cu voce tare, în timp ce învelea un pahar verde în hârtie de ziar.

Dar asta nu era pe deplin adevărat.

Julie era unul dintre puținii oameni din Anglia care *nu* ar fi vrut să aibă 50 de milioane de lire în contul din bancă.

2

Femeia zăcea pe o parte. Plapuma alunecase și îi lăsase spatele gol.

El se înfioră. Fusese o idee cât se poate de proastă s-o ia cu el la hotel și, pentru asta, dădea vina pe whisky. Corpul femeii avea rotunjimi atrăgătoare. Cu contururi mai fine decât cele ale fostei soții. Și fusese plină de voluptate. Doamne, cât de mult își dorise o femeie voluptuoasă! Ieri, nu azi.

Își drese vocea.

– Ar fi bine să pleci acum, spuse el și o împunse cu degetul în umărul gol.

Ea scoase un horcăit și se răsuci pe spate. Sâni plini i se dezgolară. Deschise ochii încet.

– Bună, spuse femeia zâmbind și, în același timp, se întinse și căscă. Te-ai trezit de mult?

– Destul de demult, răspunse el și își trase puloverul pe cap. Trebuie să pleci. Eu o să încep să lucrez.

Se uită prin cameră după geantă.

– Ar fi trebuit să mă trezești mai repede. Am fi putut să avem un moment plăcut înainte de plecare.

Tonul bosumflat nu-i scăpă lui Fredrik, dar acum nu avea nici timp, nici chef, să țină seama de susceptibilitățile cuiva.

– Pari să ai nevoie de somn. Hai, sus cu tine!

Geanta zăcea sub mormanul de haine din ziua precedentă. Nu se mai simțea în stare să vorbească cu ea.

Când ieși din cameră, încercă să-și amintească cum o chema. Nu era important, dar nu-și mai aducea aminte de când nu mai făcuse sex cu o femeie căreia nu-i cunoștea numele. În ultimii douăzeci și trei de ani nu mai avusese nicio altă relație în afara celei cu soția lui. Femeia fără nume era prima cu care se culcase după ce fosta soție se hotărâse să devină exact asta.

Se uită la ceasul de mână. Șapte și jumătate. Avea destul timp să meargă pe jos până în Portobello Road și să se scuture de amintirea nopții înainte să o întâlnească pe Susanne, logodnica bunului său prieten Michael, care avea o misiune pentru el. În orice caz, una posibilă.

Traficul Londrei începuse să se dezmorească. Fredrik nu se dumirise încă în ce parte trebuia să se uite dacă nu voia să fie călcat de mașini și, pentru că avea timp destul, se hotărî să traverseze numai pe trecerile de pietoni.

Zilele petrecute în nebunii și entuziasme necugetate erau acum de domeniul trecutului. Ca fotograf *freelance* făcuse și văzuse cam totul. Nu întotdeauna din voința proprie. Sarcini care la început păreau liniștite se transformaseră într-un adevărat infern. În 2005, când avusese loc atentatul cu bombă, era la Londra și se pregătea pentru o ședință foto la hotelul *Hyatt*. *Kvällssidan* îl sunase și îl rugase să-i ajute cu documentarea atentatului. Trecuseră șase ani de atunci. Ulterior, încercase să nu mai accepte comenzi care presupuneau trupuri sfârtecate de bombe. Nu mai rezista să vadă așa ceva. Detaliile rafinate ale camerelor de baie și paradisurile de vacanță i se potriveau perfect, chiar dacă îi luase doi ani să se liniștească. Acum simțea un gol în stomac când vedea imagini din zone afectate de catastrofe, indiferent dacă era vorba de război, sărăcie sau altă mizerie umană. Încerca să se bucure de apusurile de soare și de faianța elegantă din băi, la fel ca toți ceilalți.

Intrarea în hotel era simplă, la fel ca firma care îl anunța că ajunsese la *Londra Sonjei*. Fredrik zâmbi. Nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i spună Susanne. Știa doar că era vorba despre o slujbă și se întreba ce presupunea asta.

Fredrik n-o întâlnise niciodată pe Susanne, dar primise multe comenzi pe care le dusesese la bun sfârșit la *Hyatt*, hotelul prietenului său, Michael. Din câte știa, relația celor doi nu era mai veche de doi ani. Cum doi directori de hotel, atât de ocupați, mai aveau timp unul pentru celălalt, era peste puterea lui de înțelegere. Sau chiar asta să fi fost secretul care le făcea relația atât de trainică?

Căsnicia lui nu suportase nici apropierea, nici depărta-rea și era convins că pe piața asta nu mai avea să negocieze. Știa că femeile îl plăceau și pierduse șirul invitațiilor pe care le primise de la doamne pe vremea când era însurat. Uneori se simțise tentat să facă abstracție de toate regulile și să se lase pe mâna vreuneia dintre acele femei care, fără îndoială, îl doreau. Desigur, îi jurase soției credință, dar nu asta îl împiedica s-o înșele. Pur și simplu, nu putea să se ascundă de cineva ca să facă un lucru nepermis. Marile probleme ale căsniciei lor nu s-ar fi rezolvat dacă și-ar fi înșelat soția. De fapt, divorțul era inevitabil. Se îndepărtaseră de multă vreme unul de celălalt și ar fi fost nefiresc să continue să locuiască sub același acoperiș. Totuși era cumplit de greu și mult mai dureros decât crezuse.

Holul hotelului era primitiv și Fredrik recunoscuse imediat stilul lui Adam. Fredrik și Adam lucraseră împreună de multe ori. Adam decora și Fredrik fotografia. Ultima dată fusese la hotelul lui Michael, *Hyatt*, cu trei ani în urmă.

Știa că prietenului său i se dăduse mână liberă la *Londra Sonjei* și privi cu admirație covoarele vechi, mobilierul stil și tablourile pline de culoare de pereți.